

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی رویکردهای دیپلماتیک هند و ایران نسبت به جنبش عدم تعهد در نشست شانزدهم

محل انتشار:

چهارمین همایش مجازی بین المللی تحولات جدید ایران و جهان (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

بهرام نوازی - عضو هیئت علمی گروه علوم سیاسی، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)

حمید جان نثار ملکوتی بیجارچی - دانشجوی کارشناسی ارشد روابط بین الملل دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)

خلاصه مقاله:

جنبش عدم تعهد که ظرف اندکی پس از تأسیس خود در سال 1941 به یک سازمان فرامنطقه ای و بازیگر اصلی در عرصه بین المللی تبدیل شد. در حال حاضر با پیوستن بیش از 120 کشور جهان در غالب عضو اصلی و ناظر به عنوان یک گروه پرشمار در حاشیه سازمان های بین المللی، از ظرفیت های بالایی برای تأثیر گذاری در سیاست بین الملل برخوردار است. دولت هند که یکی از بانیان اصلی این جنبش بوده است در سالهای پایانی قرن بیستم با رشد اقتصادی شش درصدی خود توانست به یک قدرت نوظهور و تأثیر گذار در عرصه جهانی تبدیل شود. جمهوری اسلامی ایران نیز که بعد از پیروزی انقلاب اسلامی در سال 1979 به این جنبش پیوست، به تدریج به یک عضو مؤثر تبدیل شد و با اتخاذ دیپلماسی فعال توانست پس از گذشت سه دهه، میزبانی نشست شانزدهم سران غیر متعهدها را در سپتامبر 212 در تهران و ریاست این جنبش در سه سال آینده را به دست آورد. این مقاله تلاش می کند تا با روش توصیفی و تحلیلی به بررسی تطبیقی رویکردهای دیپلماتیک هند و ایران در نشست شانزدهم جنبش عدم تعهد بپردازد. رویکرد دیپلماتیک این دو کشور در نشست شانزدهم، گرچه در برخی جنبه ها تا حدودی به هم نزدیک بود اما تفاوت های چشم گیری نیز داشته است. رویکرد دیپلماتیک ایران در این نشست که با شعار «صلح پایدار در سایه مدیریت مشترک جهانی» برگزار شد یک رویکرد چند وجهی و ابزاری است اما رویکرد هند یک رویکرد نو واقع گرایانه است که در حالی که در تلاش برای استفاده از ظرفیت عظیم جنبش برای پی گیری منافع اقتصادی و سیاسی خود می باشد، نسبت به محدودیت های حاکم بر دولت های غربی نیز آگاه است و می کوشد تا با ارائه مدل مستقلی برای هند، رهبری سیاسی اخلاقی کشورهای جنوب را به دست آورد.

کلمات کلیدی:

دیپلماسی، هند، ایران، جنبش عدم تعهد، نشست شانزدهم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/250202>

